Een Strijd tegen 't Recht

DOOR OTTO HÖCKER

(1) EERSTE HOOFDSTUK.

Wilde u me spreken ?" — Een klein troepje jongelui, dat zich in een hoek van de even kostbaar als sierlijk gemeubileerde rookzaal der deftige Lotusclub gezellig had neergezet, keek naai den steller dezer vraag om. Deze, een stevig gebouwde dertiger met innemend, slim en geestig uiterlijk, was achter Ralph Waldon's stoel gaan staan en had de hand op den schouder van zijn evenouden makker gelegd. Nu knikte hij de overigen kameraadschappelijk toe en herhaalde zijn vraag.

Waldon wendde zich met een korte schouderbeweging half om. Toen hij zag wie achter hem stond, vloog als een klein misnoegen over zijn mannelijk schoone trekken, wier interessante bleekheid als het ware nog doorzichtiger werd, en het hem zoo goed afgaand zegevierende lachen maakte plaats voor koele teruggetrokkenheid. Aarzelend legde hij de vingertoppen in de hem aangeboden hand van Ned Whistler, den jongen advocaat, die evenals hij en de overige aanwezigen lid was der club, die tot de voornaamste sociëteiten van NewYork behoorde.

„Hola, Ned!" antwoordde hij nochtans op den vriendelijksten toon: „Ga zitten, je stoort ons niet!"

Tegelijkertijd trok hij snel een der gemakkelijke, uit riet gevlochten leunstoelen naderbij. De andere had ondertusschen met de overige leden den gebruikelijken handdruk gewisseld, hier en daar ook een vluchtig woordje er tusschen geworpen, en bleef nu in afwachtende houding staan, zonder van de hem aangeboden plaats gebruik te maken.

„Ik heb niet veel tijd, Ralph," zei hij als wilde hij zich verontschuldigen, en met een blik op de klok voegde hij er aan toe: „Al kwart voor vijf; 't wordt hoog tijd als ik mijn kantoor vóór de klok slaat nog wil bereiken! Mijn boekhouder zocht mij in het gerechtsgebouw op; je was daar vandaag twee maal geweest, zei hij, en hadt ook per telefoon naar mijn terugkomst gevraagd."

Ralph knikte onverschillig.

„Dat komt uit; maar de goede man had je daarom nog niet behoeven te gaan zoeken. Ik had iets in het hoofd gekregen, dat ik gaarne met je besproken zou hebben, en daar ik vandaag heelemaal niet wist, hoe ik den tijd zou omkrijgen, ging ik naar je luchtkrabber, boven naar je kantoor. Doch dat heeft, zooals ik al zei, nog tijd, wanneer je haast hebt . . ."

„Dat heb ik werkelijk, daarenboven ben ik buitengewoon veel gestoord vandaag en word ik bovendien nog door die ellendige hoofdpijn geplaagd, die jij ook uit ervaring kent, Ralph."

Hij wilde zich reeds verwijderen. Maar een uit het gezelschap sprong op en hield hem lachend bij zijn jas vast.

„Er niet vandoor gaan, Ned! Dat treft goed, wat dunkt je?" wendde hij zich schertsend tot de overigen. „Vriend Ned kan ons als proefkonijntje dienen. Wij spraken juist van deze nieuwste reclame, die vandaag in de gedaante van een elegant verpakt fleschje, onder persoonlijk adres aan ieder lid afzonderlijk, in de club verzeild raakte — het smaakt overigens in 't geheel niet slecht, wij hebben zoo even gezamenlijk geproefd — en daar het in een oogwenk de hevigste hoofdpijn moet genezen..... Hola kellner, geef dat fleschje van mr. Whistler eens hier!"

De vastgehoudene schertste mede en bekeek lachend het spoedig uitgepakte blauwkleurige fleschje, waarin zich een wit poeder bevond, zoo fijn als stof. — „En wat is dat nu? Zeker zoo'n soort bromzout of misschien een spijsverterend middeltje? Op het etiket staan als fabrikanten: Brown, Mc. Lean en Co.; dat gaat jou toch aan — is 't niet, Ralph?"

Hij wendde zich tot dezen, die er onverschillig bijzat, en gedachteloos rookkringetjes uit zijn cigaret blies.

„Mij? zoover ik weet niet."

„Nu, vroeger stond je toch met die chemische fabriek in verbinding; ik heb je dikwijls genoeg in je laboratorium bezocht. Toen was je nog vol vuur en ijver voor alles wat de chemie betrof, en dacht je aan niets anders dan op zekeren dag nog eens als een groot wetenschappelijk licht bekend te worden."

„Zoo ziet men, hoe de mensch zich kan vergissen," meende Ralph Waldon droog, onder het vroolijk gelach der vrienden. „Je memorie heeft je echter niet bedrogen; ik was werkelijk nog in dienst van die firma, toen mijn oom in Davenport den inval kreeg te sterven en mij een bescheiden vermogen na te laten, dat mij sinds dien tijd veroorloofde, ver van alle zaken, als een der door Horatius gelukkig geprezenen mijn levensdagen te slijten."

„'t Is een kunststuk!" lachte een van het gezelschap, „als men de bewuste zes nulletjes achter een of ander cijfer op een cheque zetten kan, dan . . ."

„Maakt men zich nu wezenlijk nog moe met het uitvinden van bruispoeder en dergelijk onnut tuig!" besloot Ralph Waldon op een toon, als stond hem het plotseling op het tapijt gebrachte onderwerp tegen. „Wanneer je het echter per se wilt weten: de firma heeft werkelijk mijn raad aangenomen, hoe men het publiek het beste voor de wereldschokkende nieuwigheid warm kan maken. Ik raadde haar dan aan in de beurs te grijpen en aan ieder, die slechts eenigszins tot de goede kringen van NewYork behoort, een proefflacon met de gebruikelijke aanprijzing thuis te sturen. Zoo je geluk hebt, vind je thuis nog een tweede proefpakket."

Men lachte, dreigde den spreker schertsenderwijze zelfs met de hand en riep dooreen: „Ziet den schijnheilige! Hij laat ons eerst rustig proeven en doet zijn mond niet open! . . . Hij heeft er zich wel voor gewacht om ook eens te slikken! . . . Dat is nogal te begrijpen! Hij vertrouwt de samenstelling niet. Zeker een eigen uitvinding van je, Ralph?"

De Zuiderkerk te Amsterdam.
Ets van D. HARTING, zooeven verschenen.

„Neen, dat gaat niet op!" protesteerde de geplaagde, „ik heb nauwkeurig meegeproefd! Ik was overigens de zaak geheel vergeten en gaf den raad reeds vele weken geleden. Je kunt het gerust eens probeeren, Ned. Het goedje schijnt te werken; ik had te voren ook hevige hoofdpijn en nu is ze geheel over."

De opmerkzame bediende had ondertusschen reeds een glas water gebracht; de inhoud van het fleschje, er in geschud, schuimde krachtig op en in een langen teug dronk de jonge advocaat het glas leeg.

„Het smaakt waarlijk verfrisschend," stemde hij toe. „Wanneer het maar helpt; ik heb vandaag ondraaglijke hoofdpijn."

„Afwachten!" lachte Ralph kortaf. „Ik wil het goedje nog niet mèèr prijzen, anders maak ik me nog verdacht als betaald reclamemaker voor de firma werkzaam te zijn; doch bij mij heeft het geholpen."

Hij was opgestaan en nam van een der haastig toeschietende bedienden hoed en overjas aan.

„Helpt één dosis niet, dan probeer je het met een tweede. Ik zou Brown, Mc. Lean en Co. al heel slecht kennen, zoo zij niet een der blauwe flacons al naar je kantoor gezonden hadden ook!" Hij wendde zich tot het hem omringende clubje . . . „Een gekke gedachte overigens, zich voor te stellen hoe alle families van NewYork de werking van het nieuwste bruispoeder bij zich nagaan!"

Men lachte.

„Wacht even, ik ga mee," wendde Ralph zich op zijn onverschillige manier tot den jongen advocaat, die reeds afscheid had genomen en bij den uitgang stond.

„Het is toch beter, dat we nu bespreken, wat ik je te zeggen heb," ging Ralph verder, toen zij naast elkaar door de prachtige Fift-Avenue met haar eindelooze rijen elegant gekleede leegloopers en voorbijratelende rijtuigen wandelden.

Zij waren op weg naar de even volkrijke Broadway, aan wier kruispunt, vol van het schitterendste verkeer der wereldstad, zich het schier tot de wolken reikende handelsgebouw met zijn honderden kantoren verhief, waar de jonge advocaat op de bovenste verdieping zijn kantoor had.

Ned gaf geen antwoord, en bleef slechts in afwachting luisteren. Oogenschijnlijk kostte het hem geen moeite zijn innerlijke onrust te bedwingen en zijn pas te richten naar den tragen gang van zijn begeleider. Deze scheen ondertusschen geen tegenspraak te verwachten; hij fronste zijn voorhoofd en zijn effen trekken verborgen slechts met moeite zijn opgewondenheid.

„Je zult waarschijnlijk al wel vermoeden, waarover het gaat," merkte hij met gedempte stem op. „Ethel Hastings . . ."

„Ha zoo, het oude thema!" De stem van den jongen advocaat klonk scherp en boos. „Zou het niet beter zijn Ralph, als wij bij ons laatste besluit bleven en deze aangelegenheid nu voor immer lieten rusten? Al je pogingen, om tusschen mijn verloofde en mij wantrouwen te zaaien, zullen toch vruchteloos zijn. Doe geen verdere moeite, hoogstens zou je een tusschen ons ontstane vervreemding tot een algeheele en dan zeker onverzoenbare breuk vergrooten. Geef je daar niets om, dan kun je vrij voortgaan verdachtmakingen tegen iemand uit te strooien, die mij niet alleen oneindig dierbaar is, maar die de achting, vereering en toegenegenheid van iedereen verdient!"

In zijn opwinding had hij den pas versneld en wilde nu dwars door de schaduwrijke plantsoenen van Madison Square naar den „luchtkrabber" gaan die reeds in 't zicht was. De andere echter hield hem zacht bij den arm terug.

„Ned, wij zijn van onze prilste jeugd trouwe vrienden geweest; schouder aan schouder maakten wij school en college door, en toen het lot ons als mannen van elkaar scheidde, wisten wij elkaar altijd nog te vinden . . . Zal dan werkelijk dàt meisje scheidend tusschen ons komen te staan en ons de belofte van trouw doen vergeten, die wij zoo dikwijls broederlijk gezworen hebben?"

Onmiskenbare ontroering sprak uit zijn toon en zijn trekken namen een smeekende uitdrukking aan.

Onwillekeurig was Ned Whistler blijven staan.

Drift teekende zich op zijn gelaat af, toen hij gedempt er uit bracht:

„Is het misschien mijn schuld, dat onze goede verhouding van vroeger zoo jammerlijk moest verbroken worden? Wie stak de eerste spaak in het wiel, jij of ik? Wie trachtte mij door onhoudbare verdachtmakingen van hetzelfde meisje te vervreemden, dat hij achter mijn rug even ijverig als vruchteloos 't hof maakte? Of durf je nòg altijd liegen?"

Hoemeer hij zich opwond, des te kalmer scheen zijn begeleider. Zij stonden nu voor het groote bloemperk aan de bovenste helft van het ver uitgestrekte plein.

„Laat ons niet opnieuw beginnen te redetwisten, het zou toch nutteloos zijn en de kloof slechts dieper maken," begon Ralph Weldon op zacht toegevenden toon.

„Geloof je mijn plechtige verzekeringen niet, mij goed, per slot van rekening zijn alle verliefden blinde gekken. Het meisje is ongetwijfeld tevens een gevierde kunstenares, anders zou ze niet de primadonna van onze groote opera's en de lievelinge van het meest verwende en het meest aanspraak makende publiek der wereld zijn. Maar hoe men haar zangkunst ook prijst, in mijn oogen blijft zij toch altijd de comediante, die haar rol ook in het leven helaas met al te goed gevolg speelt."

„Laat mij afscheid nemen. Ik heb daarenboven haast, maar nog erger stuit het mij tegen de borst, je beweringen aan te hooren, die toch slechts herhalingen blijven van hetgeen zij van het begin af waren: leugens en lasteringen." Dat klonk ijskoud.

Nu geraakte de andere in vuur.

„Met je beschimpingen schijn je het werkelijk tot een breuk te willen drijven!"

(Wordt vervolgd).